

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana nie wykazała, zgodnie z art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH, że melamina wywołuje prawdopodobne poważne skutki dla zdrowia ludzkiego i dla środowiska, dające powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez substancje wymienione w art. 57 lit. a)-e) rozporządzenia REACH, ponieważ podstawą zaskarżonej decyzji są skutki, które nie wynikają ze swoistych właściwości melaminy, a zatem należy je pominąć w związku z identyfikacją melaminy jako substancja wzbudzająca szczególnie duże obawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przyjmując zaskarżoną decyzję strona pozwana naruszyła art. 57 lit. f) rozporządzenia REACH, nie ustalając, na podstawie wystarczających dowodów naukowych, że melamina może mieć prawdopodobny poważny skutek dla zdrowia ludzkiego lub dla środowiska, dający powody do obaw równoważnych obawom stwarzanym przez substancję o niebezpiecznych właściwościach, do których odnosi się art. 57 lit. a)-e) rozporządzenia REACH, a zatem zaskarżona decyzja oparta jest na oczywistym błędzie w ocenie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo strony skarżącej do bycia wysłuchanym oraz prawa do przedstawienia swego stanowiska na temat nowych dowodów przedstawionych wyłącznie komisji państw członkowskich. Strona skarżąca twierdzi zasadniczo, że nie została wysłuchana w przedmiocie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, które stały się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji, a strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu, uwzględniając nowe dowody podniesione na ich okoliczność.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, jak również zasady przewidywalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa w zakresie, w jakim melamina została uznana za substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy i w związku z tym podlega kontroli regulacyjnej, mimo że melamina jest uważana za odpowiednią alternatywę dla innych substancji, które na podstawie rozporządzenia REACH podlegają już bardziej surowym środkom regulacyjnym. Ponadto identyfikacja melaminy jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy nie może być uznana za właściwy środek w odniesieniu do ogólnego celu identyfikacji substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, za którym opowiada się strona pozwana.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2023 r. – Drinks Prod/EUIPO – Wolff and Illg (IGISAN)

(Sprawa T-164/23)

(2023/C 179/92)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Drinks Prod SRL (Păntășești, Rumunia) (przedstawiciel: I. Speciac, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Siegfried Wolff (Berlin, Niemcy), Matthias Illg (Berlin)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „IGISAN” – zgłoszenie nr 18 329 332

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2023 r. w sprawie R 982/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wydanej przez Izbę Odwoławczą poprzez uwzględnienie odwołanie wniesione przez skarżącego na decyzję Wydziału Sprzeciwów i w konsekwencji zobowiązanie EUIPO do dalszego prowadzenia postępowania rejestracyjnego dla spornego znaku towarowego dla wszystkich zgłoszonych towarów i usług w klasach 3 i 5.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2023 r. – Arkema France/Komisja**(Sprawa T-165/23)**

(2023/C 179/93)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Arkema France (Colombes, Francja) (przedstawiciele: S. Dumon-Kappe i D. Todorova, *avocates*)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną,
a w konsekwencji
- o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2023/111 z dnia 18 stycznia 2023 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji;
- w każdym wypadku – o obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 9 ust. 1 i art. 21 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej. Zarzut ten dzieli się na trzy części.
 - W pierwszej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że pozwana nie uwzględniła wszystkich interesów Unii i sprzeciwu różnych europejskich podmiotów, podejmując decyzję o kontynuowaniu dochodzenia w sprawie przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji pomimo wycofania skargi.
 - W drugiej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie interesów użytkowników, podejmując decyzję o nałożeniu ostatecznych ceł antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji.
 - W trzeciej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasady ogólne równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, odmawiając zakończenia dochodzenia antydumpingowego bez nakładania środków.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że pozwana przeszacowała negatywny wpływ na przemysł Unii przywozu kwasu tłuszczowego pochodzącego z Indonezji, który to przywóz nie wyrządził przemysłowi europejskiemu żadnej szkody majątkowej.